

Eixuga-culs Polit

Ser un paper de wàter no és fàcil i encara menys si ets com jo: molt polit.

Ui, perdó! Em presento, el meu nom és: Eixuga-culs Polit i sóc un paper de wàter. Vaig nèixer de la meva mare, una cartolina de color vermell i del meu pare, el senyor paper de cuina. Jo he sortit de color rosa, grassonet i presumit. Des de ben petit volia tenir una vida tranquil·la, que això, per un paper de wàter, significa eixugar culs, però per mala sort vaig anar a parar a casa d'en Pep, un nen molt entremeliat.

Una tarda, en Pep estava sol a casa i tenia ganes de disfressar-se, em va agafar i em va fer servir per convertir-se en una mòmia. Va ser horrible, vaig quedar arrugat, ple de forats, totalment destrossat. Quant finalment vaig aconseguir tranquil·litzar-me, el que quedava de mi ho vaig anar enrotllant, quan faltava poc per arribar a l'armari el Pep, d'un cop

de peu i PATAXAF, ja era dins del wàter. En aquella canonada hi estava molt bé, quan de sobte... "Olokotompi", l'exèrcit del pipí s'avalançava sobre mi, jo vaig intentar fugir, però la tropa dels cagarros em perseguia tot cantant: "Tu enenes axues i nos llancas tutu fufuigg maxamaxa tutu"

Estava tan desesperat que només corria i corria sense adonar-me que de ser el rotllo de paper més grassonet de la ciutat m'havia convertit en un paper insignificant. Aleshores vaig tornar a veure el sol: havia arribat al mar. Em vaig doblegar una, dues, tres vegades fins a aconvertir-me en un minúscul vaixell de paper. Gràcies a aquell petit invent vaig aconseguir navegar fins a la platja. Una gran bufada de vent em va portar dins d'unes casetes esquifides que feien molta pudor. Allí vaig coneixer en Cul-brut, un paper de wàter de color blau que quan em va veure va remugar:

-Quina vida més ensopida oi!
M'agradaria viure una gran aventura!

Fi